

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Проповідь **ст.1-2**

ПРОПОВІДЬ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО «АФІНЯН» ЦЬОГО СВІТУ.

Дії Апостолів 17:16-34

Дорогі брати і сестри!

Всі ви пам'ятаєте ще зі школи про грецьку міфологію і про всіх тих божків, які видумували собі люди. Тоді було стільки легенд і міфів, що вони врешті решт навіть не могли порахувати всіх. Кожен божок у них відповідав певному роду занять. Наприклад у теслярів був свій божок, або як його ще називали – покровитель; у каменярів – свій покровитель. Були покровителі і в певних стихій, божком грому і блискавки був всім вам відомий Зевс.

У місті Афіни любили всіх цих ідолів, тому на їх честь зводили, якщо не храм, то принаймні, статую. А так як божків було дуже багато, то і жертвників, і храмів було також чимало. В ті часи поговорювали, що в Афінах по дорозі частіше можна зустріти якогось ідола, ніж людину.

З часом люди втомлювались будувати жертвники, статуї божків, тому на деяких просто писали “незнаному богові”, бо не знали чи всіх богів вони задовольнили своїми жертвами, чи якийсь ще залишився.

Саме таким було місто Афіни, повне ідолів, різних філософських вчень і таке інше. Коли апостол ходив вулицями цього міста, йому було важко дивитися на всіх тих ідолів, на те марне поклоніння язичеським вигаданим божкам, жертвоприношенням невідомо кому. Слово Боже дуже гарно змальовує реакцію Павла: „Кипів його дух"! У багатьох християн сьогодні такою ж є реакція на життя людей у наш час. Наш світ також переповнений ідолами, божками, яким люди не перестають служити, поклонятися, приносити жертви (алкоголь, паління, азартні ігри). І коли дивишся на таке життя людей, які називають себе християни, але які служать ідолам, звичайно, що буде кипіти дух, звісно, що жалієш їх тому, що вони ще не знають істинного Бога.

Саме тому Павло почав їм розповідати про єдиного Господа і Спасителя Ісуса Христа, про порятунок, який можна мати в Ньому. Щосуботи Павло приходив до синагоги, а в буденні дні зустрічався з людьми на площі, ринку і там говорив з ними, пояснював, наставляв. Багато людей вперше почули від нього про нове вчення, про Ісуса, тому його запросили і в ареопаг, де відбувалися різні дискусії, щоб він серед вчених людей говорив про те вчення.

Стаття **ст.8**

ст.3-4 Історія Благовістія

ст.9 МОЛОДІЖНИЙ КЛУБ

ст.5

„10 Заповідей” - чи знаємо і чи виконуємо

ст.10 Дитяча сторінка

ст.6-7

Стаття „БОЖИЙ ОБРАЗ”

ст.11 Новини світу

ст.11 Недільна школа м.Сваляви

ст.12 Життя громад УЄРЦ

Далі ми можемо читати своєрідну промову Павла, чи його дуже гарно складену проповідь. Дійсно Павло вмів говорити і переконувати. Але найбільше вражає мене у цій проповіді те, на мою думку, що вона актуальна для людей, які живуть сьогодні в наш час, і в нашій країні. Мені здається, що у нас нічого не змінилося з часів язичництва, і в цій проповіді можна замінити лише імена, а все решта дуже підходить для сьогоднішніх слухачів.

Павло намагався відкрити істину про Бога, справжнього і єдиного Бога, а не такого, якого уявляли собі люди. Павло говорить про 4 непорозуміння, чи помилки людей того часу.

По-перше, це те, що існує лише один Бог, а не тисячі різних ідолів, і не потрібно поклонятися, приносити жертви сотням божків, а мати надію на одного Бога. Часто люди самі придумували собі якесь божество, яке нібито є їхнім покровителем і яке, буцімто, має допомагати їм.

По-друге, Павло говорить, що Бог, який створив небо і землю, дерева і квіти, гори, цілі материки не буде і не може жити в якомусь приміщенні, храмі, яке б красиве воно не було. Бог не живе у якомусь окремому місці чи в якійсь окремій частині храму. Він є всюдисущий Бог, тому не варто думати, що коли людина побудує найпрекрасніший і найвеличніший храм, то там просто повинен перебувати Господь.

По-третє, Бог не вимагає від людей, щоб вони догоджали Йому, приносили якісь подарунки, намагаючись задобрити Всевишнього. Не потрібно думати, що Бог щось вимагає від людей. Він все має і Йому не потрібне жодне приношення.

І четверте, про що зауважував апостол Павло для ефесян, істинний Бог - це не якась статуетка, вирізана із золота чи дорогоцінного каміння. Істинний Бог не може бути витвором мистецтва чи людської вигадки. Бога не можна намалювати або зробити статуетку.

Коли Павло розповідав такі речі, як гадаєте, якою була реакція людей на ті слова? Як могли реагувати люди, які не знали про Ісуса, про Бога-Отця, а звикли молитися різним ідолам? Вони звикли бачити перед собою кучу різних ідолів, вони гадали будувати храми для них, думаючи, що ідол буде жити там, вони звикли, що божество схоже на якусь фігурку, яку можна самому зробити з каменю чи якогось дорогоцінного матеріалу. До всього цього вони звикли. Звичайно, слова апостола були для них дивними, можливо навіть ворожими. Вони не могли зрозуміти, що все те, до чого вони звикли, було повним абсурдом.

Як ви думаєте, чи правий був Павло, говорячи такі речі? Чи, можливо, мали рацію язичники? Звісно, правду казав Павло, адже він не сам придумав все це, а говорив те, що Господь відкрив у Слові Божому, а також через Ісуса Христа, який сам був Богом.

Ми всі розуміємо, що апостол Павло справді був правий, говорячи такі речі, але чому люди, як колись, так і тепер, не хочуть сприймати тих слів? Чому, якщо застосувати ці самі слова апостола у наш час і у нашій країні, то багато людей не захоче їх сприйняти, адже вони звикли до іншого, мають іншу традицію?

Я розповів вам цю історію про те, що було колись, у першому столітті, але чи помітили ви якусь схожість між колишнім і теперішнім життям? Нажаль, я її помічаю кожного дня. І зараз я постараюсь вам її описати.

Павло говорив до афінян 4 дуже важливі речі про Бога і про Його шанування. Все це в точності можна застосувати для людей, які

живуть у наш час: сваявців, мукачевців, киян ...

По-перше, існує лише один Бог, а не тисячі різних святих, яким люди моляться і покладають на них надію. У нас є ті ж святі - покровителі різних ремесел, якими колись були ідоли. Практично нічого не змінилося, помінялися лише імена: замість Амура - бога закоханих, став святий Валентин, і так далі.

По-друге, Павло говорить, що Бог, який створив небо і землю, не буде і не може жити в якомусь приміщенні, храмі, яке б красиве воно не було. Мене дивує, чому люди будують такі величезні храми із золотими куполами, і для кого? Багато людей все ще думають, що саме у церкві живе Бог, за іконостасом, куди не можна входити простій людині. Люди не далеко відійшли від язичництва, яке існувало 2000 років тому.

По-третє, Бог не вимагає від людей, щоб вони догоджали Йому, приносили якісь дарунки, намагаючись задобрити Всевишнього. Знову ж таки, багато хто намагається своїми жертвами, своїми дарами для церкви, своїм служінням рук людських якось задобрити Бога, заробити у Нього на спасіння. Але як би ми не старалися, щоб ми не робили для Бога, так чи інакше, заслужити цим спасіння неможливо. Спасіння ми маємо лише в Ісусі, без жодної нашої заслуги.

І четверте, про що зауважував апостол Павло для ефесян і для нас з вами, істинний Бог, це не якась статуетка, вирізана із золота чи дорогоцінного каміння. Істинний Бог не може бути твором мистецтва чи людської вигадки. Бога не можна намалювати чи зробити статуетку. Дуже ясно сказав Павло, але чомусь наші традиційні церкви не бачать, чи не розуміють таких речей. Знову ж таки за 2000 років у нас від язичництва дуже багато позалишалось. І це велика проблема. Зайдіть у будь яку традиційну церкву, і ви побачите скільки там „творів мистецтва чи людської вигадки“, яким люди поклоняються, цілують, прикрашають і тому подібне.

Дорогі брати і сестри, я розумію, що для деякої ці слова будуть дивними і важкими для сприйняття, так само, як важко було для язичників прийняти слова апостола. Але що робити тим людям, які справді хочуть залишити таке грішне життя, хочуть служити єдиному Богу, а не десяткам ідолів? Таким людям Павло переказує слова Господні: «Не зважаючи ж Бог на часи невідомості, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися». Багато хто може казати, що не знав, як потрібно шанувати Бога, ніхто не розповідав, ніхто не показував істинного шляху. Можливо, багатьом людям було б дуже зручно нічого не знати, а потім сказати Господу, що вони не мали змоги почути, їм ніхто не розповів. Але у цьому вірші Господь дуже конкретно дає зрозуміти, що вже минули ті часи невідомості і всі люди мають змогу дізнатися про спасіння. Тепер Господь не буде зважати на те, що хтось не знав, чи комусь погано розповіли. Тепер все залежить від людини: або вона покається у тому грішному житті, ідолопоклонстві та невірному розумінні Бога і буде спасенна, буде мати мир з Богом. Або люди не захочуть визнавати своїх помилок, не захочуть каятися у ідолопоклонстві, і тоді таких людей буде судити Господь на суді, і цей суд може бути незабаром.

Брати і сестри, що обираєте ви? Чи далі будете схожими на язичників, далі поклонятиметесь ідолам, і матимете спотворену уяву про Бога? Чи, можливо, ви дійсно хочете пізнавати Бога, шукати істинний шлях служіння Богу, намагатиметесь шанувати істинного Бога? Вибір за вами. Амінь.

Мурза В.В.
Пастор УЄРЦ м.Сваява

ЦЕРКВА І МОНАСТИРІ

Церковні дзвони почали дзвонити з самого ранку. Цей звук порушував ранкову тишу і проносився крізь зали і келії. Це був заклик до ранкової молитви і наполегливо будив сонних монахів до нового дня.

Брат Григорій був одним із цих монахів. Прокинувшись від звуків дзвонів, він нехотя відкрив очі, позіхаючи і простягаючись на постелі. Знайшовши в темряві свічку, він запалив її, і швидко одягнув чорний грубий плащ. Григорій перехрестився перед зображенням Марії. Він був побожний монах, який дав обітницю бідності. В його келії було лише ліжко, свічка, ікона і холодне ранкове повітря.

Григорій спустився до коридору, і на шляху до келії приєднався до інших монахів. Ранкова молитва правилася щодня ще до сходу сонця. Вона складалася з читання Біблії співу та участі в месі. Зі словами „Куріє елеїсон” (Господь милостивий), Григорій опустився на коліна. Поки абат готував хліб для причастя, кожен монах стояв на колінах. Всі знали, що коли абат говорить слова „Це є Тіло Мое”, хліб перемінюється на справжнє тіло Ісуса Христа. А хто ж не приклониться перед тілом Христа? Коли абат наливав вино у келих, присутні також стояли на колінах. Вино теж, дивовижним чином мало змінитися на справжню кров Ісуса Христа. Тож хто не впаде навколішки перед справжньою кров'ю Ісуса Христа?

Після ранкової молитви монахи виконували різні завдання в монастирі. Деякі з них турбувалися про хворих та помираючих, інші працювали в полі чи в майстернях. Були ж і такі, які багато часу проводили за столом для письма. Вони старанно літера за літерою, слово за словом, сторінку за сторінкою переписували Біблію та інші книги. Все це писалося гусячим пером. Кожна окрема книга вимагала роки і роки монотонної праці. Чи ж не є дивним те, що в монастирях Біблія була прикута

залізним ланцюгом до стіни?

Григорій вийшов на вулицю. Яскраво сяєє сонце обіцяло хороший сонячний день. Він був задоволений тією роботою, яка випала саме для нього. Кожного ранку він залишав монастир і проходив далеку відстань до собору в найближчому місті. В цій церкві він проводив ранкову месу для місцевих жителів. Чим далі він ішов від монастиря, тим вище піднімалося ранкове сонце. Григорій уявляв як це яскраве сонячне проміння буде освітлювати вітражі у вікнах церкви із зображенням сцен з життя Ісуса. Вікна і малюнки на них, були своєрідною Біблією для тих людей, які не могли читати. А в той час практично дуже мало людей знали читати.

Після того, як Григорій сказав останні слова після месы, його погляд впав на картину з зображенням останнього суду, яка була намальована при виході з собору. Ця картина заставила його занепокоїтися: «Чи достатньо я зробив для того, щоб заслужити собі спасіння? Чи будуть ця незначна робота в церкві і життя в монастирі достатніми для того, щоб увійти в життя вічне?»

Повільно він спустився у зал до сповідальні. Чорна завіса розділяла сповідальню на дві частини. Він зайшов у ліву частину і зачинив за собою двері. Незабаром почув чийсь кроки. Через кілька секунд хтось зайняв місце у іншій частині сповідальні за завісою. Ще через певний час голос за завісою сказав: „Отче, я згрішив”.

„Говори, сину мій”

„Отче, цього тижня я вчинив гріх. Я використав неточну мірку, коли важив зерно від фермерів. Я ошукав їх, отче.” На якусь хвилю голос притих, затим продовжив: „Я отримав великий прибуток з цього, але через обман.”

Коли голос вреїти стих, Григорій промовив: „Сину мій, для того, щоб відплатити за свої гріхи ти повинен гроші, отримані нечесним шляхом, віддати для сирітського притулку. Ти також повинен провести дуже багато часу цього тижня в молитві. Досхід сонця кожного ранку ти повинен приходити до церкви і на кожній сходитці, яка веде до церкви, повинен на колінах промовляти молитву „Радій, Маріє”.

„Так, отче” – прозвучала відповідь нещасного

„Тобі більше нічого сповідувати, сину мій?”

„Ні, отче”.

„Ego te absolvo” (Я прощаю тобі). Цими словами Григорій пробачив мирянину його гріхи. Задоволений чоловік встав і вийшов, відзвук його кроків лунав крізь церкву. Григорій далі продовжував чекати.

Незабаром ще хтось увійшов до сповідальні.

- Отче, я згрішив.

- Так, дитино моя.

- Я... Я обманув свою господарку. Коли вона запитала, чи не бачила я, де поділися ті яйця, які вона залишила на кухні, я сказала, що не бачила... але я знаю, що мій чоловік взяв їх. Я знаю, що він продав їх. Ми дуже бідні, отче”.

Григорій на хвилинку задумався, а потім сказав: „Я знаю, але бідність не є вибаченням для крадіжок. Як покарання ти повинна купити свічку і поставити її біля статуї святої Єлизавети.”

- Так, отче.

- Ego te absolvo.

Ще через певний час третя особа зайшла у сповідальню. „Отче, будь-ласка, допоможіть мені.”

- Що таке, сину мій?

- Отче, моя дружина померла минулого тижня. Що я можу зробити, щоб зменшити її перебування в чистилищі?

- Молись за неї, сину мій, це їй допоможе. Можеш також поставити свічку за неї. Я сам також буду молитися за неї.

Того дня сповідати свої гріхи приходило ще чимало людей. Для одних Григорій давав покарання, інших відпускав без покарання. Йшовши назад у монастир, Григорій почував себе дуже добре. Він також був радий, що Господь дав тайнства, щоб люди могли мати мир з Богом.

Духовенство

Багато людей належали до духовенства – монахи, священники, єпископи, архієпископи, кардинали, та інші. Архієпископи були вагомішими за єпископів, а єпископи займали вище становище за священників. Папа займав найвищу посаду в церкві. Така система називається ієрархічною.

Ті, хто належав до духовенства, мали велику владу над простими людьми. Вважалося, що миряни не можуть мати спасіння доти, поки духовенство не вчинить тайнства над ними. Духовенство завдяки таким тайнствам могло прощати людям їх провини. Вони могли призначати покарання і робити його дуже суворим для тих, хто не хотів каятися у своїх провинах. Найбільш важливим членом духовенства був Папа. Він мав велику владу, настільки велику, що міг виключати з церкви. Це означало, що він міг присудити людину до пекла через недопущення її до тайнств. Церква проголошувала, що без тайнств людина не може бути спасенна.

Святі

Святі, яких визнавала церква, це ті люди, які зробили за своє життя стільки добрих справ, що вони більше не мають потреби проходити через чистилище. Вони вели настільки святе життя, що перейшли відразу на небо і самі заслуговують на поклоніння.

Найбільш святою за всіх святих вважалася мати Ісуса Христа – Марія. Духовенство вважало, що вона була безгрішною, а тому

дали для неї такі титули, як „Цариця небес” та „Мати Божа”. Було сказано, що коли людина боїться гніву Господнього, вона може звернутися до Ісуса, але коли боїться гніву Ісуса, тоді потрібно звертатися до Марії. Люди вірили, що коли вони будуть молитися до неї, вона попросить Ісуса любити людей і простити їм.

Крім Марії, апостоли також були зараховані до чину святих. Мученики, які померли за свою віру, також вважалися святими. Історії, складені про мучеників, глибоко вражали слухачів.

Добрі справи

Чи потрібно християнам робити добрі справи? Чи має він коритися 10 Заповідям: любити свого ближнього, як самого себе; говорити правду; підтримувати бідних? Відповіддю на всі ці питання, звичайно є: „так”. Але „добрі справи” не є засобом, даним Біблією для спасіння людини.

В часи Григорія багато людей вірили, що Ісус помер і воскрес для спасіння грішників. Але ті самі люди вірили, що людина також може заробити собі спасіння. Вважали, що смерті Ісуса недостатньо для спасіння грішної людини. Саме тому, люди вважали, що потрібно робити добрі справи як доповнення до спасенної роботи Ісуса. Іншими словами, без добрих справ не можливо обійтися без чистилища.

Миряни

Звичайні прихожани церкви, миряни, пам'ятали про Ісуса, як про суворого суддю. Він один може вирішувати, хто буде на небесах, а хто буде у пеклі. Марія та інші святі мали турбуватися про мир між мирянами та Ісусом.

В часи середньовіччя було побудовано дуже багато церков. Зазвичай, населення міст збільшувалося. Як люди могли послужити Богові? Це можна було зробити через допомогу у будівництві церкви. Така добра справа, вважалося, дуже зменшить час перебування людини у чистилищі.

Миряни, більшість з яких не вміли читати, вчили біблійні історії зі сцен, намальованих на стінах церкви, або ж на вікнах. Іноді люди чули біблійні історії в коротких проповідях священників. Але більш за біблійні історії, їх захоплювали розповіді про святих, які звучали як казки.

Зрештою, церковна доктрина полягала у виконанні добрих справ, поклонінню святым, реліквіям та авторитету Папи. Від народження і до смерті членів церкви вчили сприймати і покладатися на такі речі. То хто ж їм міг сказати, що вони в цьому були справжніми єретиками? Хто міг тоді сказати церкві, що вона йде невірною дорогою?

(З книги «Полум'я Слова»
Арко Нан, Пітер Торенвліт.
Переклад Мурза В.В.)

„10 Заповідей” - чи знаємо і чи виконуємо?

Шановні читачі. Ми з вами розпочали вивчення 10 Заповідей і в попередньому номері нашої газети розглянули першу Заповідь. Давайте далі пізнавати, що Господь вимагає від Своїх дітей.

Дуже гарне пояснення другої заповіді дає Гейдельберзький Катехізіс, де на запитання: «Яка воля Божа щодо нас у другій заповіді?» є така відповідь: «Щоб ми ніяким чином не робили зображень Бога (5 М. 4:15-19, Іс. 40:18-25, Дії 17:29, Рим. 1:22-23;) і вклонялись Йому лише так, як Він заповідав це в Своему Слові, і ніяк інакше. (3 М. 10:1-7, Іс. 4:23-24, 1 Сам. 15:22-23). Читаючи такі слова, багато хто може зрозуміти, що нам взагалі заборонено робити будь-які зображення. На це катехізіс дає таку відповідь: «Неможливо і недозволено робити будь-які зображення Бога. Хоч і можна зображати творіння, проте Бог забороняє робити чи мати такі зображення, якщо у людини є намір вклонитися їм або з їх допомогою служити Богу (2М. 32:13-14,17, 2 Ц. 18:4-5).» Але невже не можна застосовувати образи в церкві як наочні посібники для ненавчених? Відповідь: «Ні, не варто намагатись перемудрити Бога. Він бажає, щоб Його народ навчався і наставлявся з живої проповіді Слова Божого (Рим. 10:14-15, 17, 2 Тим. 3:16-17, 2 Пет. 1:19), а не спогляданням німих ідолів (Єр. 10:8, Ав. 2:18-20).

Що таке ідоли, кумири? Це якась форма, статуя або подоба тварин, птиць, рептилій, яких вирізають з дерева, витесують з каменю або виливають з металу. Одним із мотивів заперечення ідолопоклонства є те, що саме це провокує Божі ревності, як ніщо інше (Вих.20). Це обмежує Бога, і здається так, ніби людина контролює Його (Пс. 115:4-8). Це також спотворює Його, хоч Він, по суті, є духом і невидимий (Ів.1:18; 4:24). Це ображає Бога (Вих. 32:4,5; 1 Цар. 12:25-33) і насамкінець, це збиває з вірного шляху Божих людей (Повт. 4:9- 24).

Все це разом взяте говорить, що основною причиною заперечення всіх зображень Бога є свідченням того, що вони спотворюють концепцію Бога і призводять до неправильного поклоніння Йому згідно з Його істинної природи. Замість того, щоб довіритися Господу, ці люди довіряють своїм власним релігійним думкам і мотиваціям про Бога. Таке поклоніння спричиняє моральну плутанину, як це і відзначає апостол Павло в Рим. 1:18-32. Коли людина відкидає Творця і замість поклоніння і хвали Йому створює собі кумирів, щоб поклонятися їм, вона не розуміє сутності самого істинного Бога.

Все це трохи дивує, так як Господь суворо попереджує людей не чинити ідолопоклонства. Той факт, що майже в кожній книзі Старого Заповіту про це говориться і що там можна знайти десять різних єврейських слів в значенні «ідол» і «кумир», вже говорить про те, що це не маловажно для Нього. Господь навіть висміює дурість ідолопоклонства (Іс.44:6-23).

Побачивши як Бог не хоче, щоб Йому поклонялися, природно виникає питання: «Як нам Йому поклонятися?» Писання нагадує нам, що істинне поклоніння є духовним поклонінням (Ів. 4:24). Воно повинно базуватися на Його Слові (Пов. 12:32). Воно завжди повинно віддавати шану Богу (Дії 17:24,25). Це поклоніння повинно характеризуватися щирістю (Єр. 7:4). Підкреслюється те, що воно повинно бути з вірою і регулярним. (Євр.10:25) Таке поклоніння повинно приводити до наслідування Бога (Еф. 5:1). В Писанні дуже чітко говориться, що істинне поклоніння завжди сповіщає про зустріч Бога із Своїми людьми. (Вих. 19; Мт.18:20).

Писання також навчає нас, щоб наше поклоніння Богу не просто відкидало ідолів, але також всіх інших заміників живого Бога. В наших традиційних церквах рясніють різного роду кумири, картини, фрески, ікони і прикраси, проте, ці церкви

запевняють, що звертають увагу на Другу Заповідь. Вони заявляють, що ці зображення не є ідолами, а «книгами для прихожан». Вони є навчальними інструментами, які церква виставляє перед своїми членами, щоб поглибити їх віру.

Але внаслідок цього виникає запитання: «Невже Господь хоче, щоб саме так навчали Його людей?» Чи десь у Своему Слові Він дав інструкції для створення таких зображень? Відповідь є: «Ні, Бог не хоче, щоб Його людей навчали ідоли, які не чують, не відчують смаку, дотику, запаху, які не можуть говорити» (Пс. 115). Він дав Своє Слово як інструкцію і саме звідти людина може отримати знання про Бога, а не з якихось спотворених малюнків (2 Тим. 3:16).

Дуже сумно, що більшість людей не читають цю інструкцію, яку дав Господь, не читають Біблії, в якій дуже чітко показано, чого вимагає наш Бог. Цікаво, що навіть у православній церкві з'являлися люди, які хотіли змінити відношення до Бога, відмінити поклоніння іконам. Проте, як ви самі розумієте, такі люди довго не жили, вони заважали чимось фінансовим інтересам. У 1631 році жив один досить відомий патріарх Православної церкви, Кирил Лукарис. Ось що він пише про ікони: «Ми повинні служити не творінню, але одному тільки Творцеві неба і землі, і тільки одного Його шанувати. Це не говорить про те, щоб ми відкидали таке славне і благородне мистецтво як живопис. Більш того, ми вважаємо, що кожен бажаючий може мати зображення Христа чи святих. Однак нам ненависне поклоніння їм і шанування їх як дія, заборонена Святим Духом у Святому Писанні, щоб ми непомітно для себе не стали поклонятися замість Творця – фарбам, майстерності художника та його творінню. Того, хто думає про це інакше, ми вважаємо нещасним, оскільки думки його окутані темрявою, а серце його закам'яніло».

Прекрасні слова, але чому вони досі не виконуються? Лише в цій заповіді написано про гнів Господній не лише на одного чоловіка, але на все його покоління аж до третього роду. Чи хочете ви випробувати на собі гнів Божий? Чи хочете ви, щоб ваші діти і внуки випробовували на собі гнів Божий за ваше ідолопоклонство? Подумайте над цим.

Запитання:

1. Що має на увазі Бог, коли говорить, що “Він є ревнивий”?
2. Як у 2 заповіді показано, що милість Божа набагато більша за Його гнів?
3. Що має на увазі Господь під словами “беззаконня батьків на дітях”? Чи можна це застосувати сьогодні?
4. Чи можна робити зображення Бога? (1Тим. 6:16) Як це зроблене зображення може опоганювати наше служіння Богу?
5. Як Ісаїя 44:9-20 осміює тих, хто робить і використовує зображення?
6. Стосовно наступних фальшивих божків, дайте означення їхнім іменам і скажіть, як люди їм поклонялися і в якій формі? (Використайте біблійний довідник) 1)Астарт, 2)Ваал, 3)Мардук.
7. Чи є Бог проти зображень і мистецтва взагалі?
8. Чому католики і православні мають зображення?
9. Чи можемо ми робити зображення Ісуса?
10. Що стоїть посередині католицької і православної церкви? Чому? Що стоїть посередині Реформованої церкви? Чому? На що це вказує?
11. Як Бог хоче щоб Його люди навчалися?
12. Що є принципом богослужіння? Чи практикується це у нашій церкві?

Мурза В.В.

На основі книги James Visscher “I BELONG”

Ставлення до людства

Як ви ставитесь до людства? Позитивно? Чого ви очікуєте від людей? Щось негативне, наприклад, що люди будуть розчаровувати вас? Чи очікуєте ви всього потрохи? Як ви дивитесь на людину? Ті, які вірять в еволюцію, бачать у нас («чудовиську»). Сильному бажанню вижити, притаманному кожній людині, вона зобов'язана хижим інстинктам свого тваринного прародича. З одного боку, сильна воля вижити, а з іншого - домінування сильнішого. За загальною думкою, коріння цього можна знайти в тому, що в доісторичні часи ми належали тваринному світу. Відповідно до еволюціоністів, цей негативний елемент завжди був у теорії еволюції, по-іншому ніколи не було. Чи може позитивне перемагати негативне – залежить від вашого ставлення до людства.

За походженням – добре

Біблія ставиться до людства зовсім по-іншому. На початку все було виключно добре. В Біблії ми не знаходимо примітивного зображення людини. Біблія не представляє Адама та Єву простими та наївними істотами, однак, безперечно, вони не представлені і як найвищий вид тварин з хижачькими інстинктами. Коли Господь створив людину, Він сказав, що це вельми добре (Буття 1:31), тобто людина була створена досконалою, саме такою, як цього хотів Господь. В людині не було жодного пороку, жодної вади, жодної негативної характеристики. Коли Бог привів Єву до Адама, він називає її досконалою, взірцем (Буття 2:23)!

За образом Божим

Тварини створені відповідно до своєї природи, людина створена за образом Божим. Людина отримала дуже високе положення – майже божественне. Як ми можемо прочитати в Псалмі 8:6: «Однак учинив Ти його мало меншим від Бога...» Людина отримала особливий статус: святий. Таке положення підкреслюється словами «створений за образом Божим» (Буття 1:21, 26). Чи за походженням людина була схожа на Бога? З ким можна порівняти Його? Проте Бог захотів змалювати Себе певним чином через створення людини. Бог створив людину, яка була поруч з Ним! Здатність думати, відчувати, бажати, говорити, відповідати, вибирати, любити, бути творчим – це характеристики людини. Бог створив людину таким чином, що вона схожа на Бога в цьому. Спочатку у людини був світлий розум, вона була сприйнятливою, мала тверду волю та чисте сумління. Саме цією людською природою людина була схожа на Бога, на відміну від решти творіння. Якщо порівняти з рештою творіння, то особистість людини – унікальна. Завдяки такому унікальному положенню людина має певне завдання: наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над всім творінням! (Буття 1:26-28). Піклуючись про Боже творіння як представник Бога на землі, людина є образом Божим.

Відповідальне положення

Завдання Адама назвати імена всіх тварин – це чудовий приклад того, що людина є образом Божим. Коли в Біблії ви читаєте про те, що хтось дає імена, це свідчить про владу цієї людини над іншою (2 Царств 24:17). Те, що Адам називає тварин, підтверджує, що він отримав владу над царством тварин. Бог не пропонує імен тварин, Адам сам може їх обрати. Бог повністю довіряє це йому і заздалегідь все схвалює (Буття 2:19). Дати ім'я – це здається простим завданням, але для цього необхідна проникливість та уміння розрізняти. Ви повинні відрізняти тварин одну від одної, знати їх риси. Крім цього ви маєте назвати їх, а для цього потрібне особливе вміння. Вам потрібні вуха, очі, серце, розум та руки для того, щоб назвати цих тварин. Творець наділив людину усіма цими дарами. Бог дав їй відповідальність разом з можливістю думати. Саме цим людина відрізняється від будь-якого іншого творіння.

Під Богом

Бог в людині шукав партнера, з яким Він зміг би проводити час, хто б відповідав на Його любов та поважав Його працю. Не запрограмованого робота, а людину з плоті та крові, з власною волею, почуттями та розумом. Бог – це не ляльковод, який бачить у людині ляльку, яку можна смикати за мотузки. Він хоче визначати та контролювати кожне слово, кожному дію, кожен рух. Людина несе відповідальність перед Ним, але в той же час Він дає людині простір та свободу діяти.

Створення людини майже божественною несе в собі певний ризик. Людина також могла вирішити піти проти Бога. Замість високого стану, який людина мала під Богом, вона могла вирішити стати ізольованою від Бога. Це, по суті, «неможливий» вибір, тому що Бог створив людину у такий спосіб, щоб вона прагнула до спілкування з Ним. Бог не схотів, щоб людина бажала жити без Нього, це зруйнувало б початкове довір'я.

Для того, щоб запобігти цьому, Бог поставив у саду дерево життя та дерево пізнання добра і зла. Дерево життя вказує на те, що життя у відносинах з Богом є справжнім. Залишайтеся вірним своєму походженню, та як представник Бога-Творця, залишайтеся залежним від Нього. (Яка користь від менеджера з продажу, якщо він не звертає уваги на розпорядження свого керівника!). Дерево пізнання добра і зла наголошує: не намагайтесь робити це самостійно, без Мене, бажаючи вирішити для себе що є добро, а що – зло. Це призведе до нещастя. Зло починається тоді, коли людина відходить від Бога. Тікати від Бога – це вже зло за визначенням! Так званий тест на послух - не їсти від дерева – це не пастка. Ці слова не призначалися для випробування людини (через те термін «випробування на послух» - це невдалий вибір), а попередження любові. Ця «заповідь раю» призначена для того, щоб допомогти людині пов'язати себе з Богом за власною відповідальністю. Людині дозволено демонструвати свій добровільний вибір Бога, тобто те, що вона любить Бога.

Серед людей

Те, що людина – не продукт масового виробництва Бога, зрозуміло відразу ж у перших людях: Адам відрізняється від Єви. Хоча вони різні, вони – рівні. Чоловічі характеристики мають таке ж право на існування, як і жіночі. Як чоловік, так і жінка створені за образом Бога (тому Бог-Творець може порівняти Себе як з отцем, так і з матір'ю, наприклад, Ісая 49:15!). Бог дав не тільки різну стать, але й характер, таланти, здібності тощо. Бог хоче різнокольорове людство, а не одноманітну сіру масу людей.

Спочатку така різниця не спричиняла ніяких проблем. Не має значення, як розподілені ці дари, кожен має власні успадковані характеристики. Мета Бог – щоб кожна дитина розвивалась у повну силу.

Певні стосунки

Люди створенні унікальними, але в стосунках з іншими людьми. Вони не призначені для того, щоб бути відокремленими одне від одного. Таким чином, чоловік та жінка мають доповнювати один одного в шлюбі. Такий зв'язок на все життя був представлений Богом від самого початку. Батьківство з притаманною йому відповідальністю теж належить до таких відносин. Адаму та Єві, які не мали батьків, самі ще не були батьками, Бог говорить: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою» (Буття 2:24). Як батько та матір, які піклуються про своїх дітей, вони відображають образ Божий. Пізніше ці життєві узи між чоловіком, дружиною та дітьми розвинулись до контексту суспільства (влади, школи, відносини на роботі). Хоча не можна сказати, що Бог створив ці відносини, вони походять від цього.

Навколишнє середовище

Бог хоче, щоб людина наслідувала Його образ, і для цього Він визначив певні завдання. Людина представляє Бога на землі, піклується про навколишнє середовище. Ми називаємо це керуванням, управлінням власністю, яка належить Іншому. Таким чином, людина несе велику відповідальність за навколишнє середовище, в якому вона живе. Вона може робити це, якщо буде піклуватися про землю і визнавати Бога як великого Володаря.

Унікальність відносин

З усього цього зрозуміло, що хоча людина є унікальною, вона не була створена егоїстом. Унікальні характеристики кожної людини розвиваються якнайкраще у відносинах з Іншим (Богом) та іншими (людьми). Той, хто шукає унікальності в собі, приходить до неприємного висновку, що людина, в певному сенсі, – немов цибуля (В.Х. Ріткерк). В центрі цибулі нічого немає, вона сформована шарами навколо центру. Сутність людини – це не

божественне ядро в центрі. Те, що ви маєте всередині, проявляється лише в стосунках з іншими. Те унікальне, що ви маєте, розвивається лише у відносинах з іншими. Людина унікальна в тих обставинах, в які Бог поставив її. Значення життя – не у вас самих, а у вашій довірі Богу та іншим. Ви – Його творіння, і Він хоче, щоб ви жили у відносинах з іншими.

Високе положення

Бог має добрий задум щодо людини. Як Його образ, людина використовує свої здібності та вміння, які дав їй Бог. Але чи продовжує людина відображати Його образ? Чи може людина впоратися з відповідальністю такого високого положення? На жаль, людина падає, але Син Божий може відновити її початковий стан.

Кожен день у Його слові

1. Буття 1:26-27 та Буття 9:6-7 (створений за образом Бога)
2. Псалом 7 (майже божественний)
3. Кол. 1:15-18 (Він – образ невидимого Бога)
4. 2 Кор. 4:1-6 (той, хто є образом Бога)
5. 2 Кор. 3:17-18 (змінений в той же образ)
6. Кол. 3:5-10 (відновлені за образом Творця)
7. Якова 3:7-10 (людина залишається творінням, створеним за образом Божим)

Питання

1. Яке ваше ставлення до людства – позитивне чи негативне?
2. Що означає бути створеним за образом Бога для ваших відносин із собою?
3. Чи можете ви сказати, що створення людини складало певний «ризик» для Бога? Який «ризик» є в цьому висловлюванні?
4. Чи Бог випробовував Своє творіння, помістивши дерево пізнання добра і зла в саду? Чи насправді це було мотивовано любов'ю?
5. Чи залишається людина образом Бога, навіть коли вона не представляє Його (пор. Буття 9:6 і далі та Якова 3:9 і далі)?
6. Чим відрізняється «різний» від «нерівного»?
7. Чому важливий той факт, що людина існує в контексті відносин з іншими?

Молнар Шандор

Contra spem spero! **Без надії сподіваюсь!**

Наступного тижня ми будемо проводити стратегічну конференцію, на яку покладемо багато сподівань. Всім нам варто подивитися на майбутнє Української

Евангельсько-Реформованої

Церкви. Яке воно? Що ми можемо зробити для цієї Церкви? Звичайно, всі ми усвідомлюємо, що наші плани, графіки чи сподівання залежать від волі Господньої. Нам не потрібно тішити себе ілюзіями, що ми такі хороші та чесні, тому маємо чудове майбутнє. Ні. В першу чергу всі ми під Божим покровом та залежимо від Його Святої волі. Всі наші справи та починання, якими б вони добрими не були, можуть провалитися, якщо немає на це волі Божої. Це потрібно завжди пам'ятати. Саме тому Ізраїль та його провідники, часто зверталися до Господа: «Яка Твоя Свята воля?» Цей принцип має лежати в серцях усіх нас: «Яка Твоя Свята воля, Господи, для Української Евангельсько-Реформованої Церкви?» Ми всі коримся Його волі. По-іншому не буде. З розумінням цього ми можемо думати про наше майбутнє, щоб усі наші плани не були просто гарними словами та сподіваннями.

Слово «стратегія» означає мистецтво підготовки та ведення чогось глобального. Стратегія - це планування, це погляд вперед на декілька років, це ідея, яка має охопити всіх. Для УЕРЦ наша спільна мрія - це єдність, розвиток та ріст. Ми всі пам'ятаємо скільки громад існувало на українських теренах. Понад 60. Коли ми дивимось на наш час, як нам ще далеко. Лишень із старих фотографії відчуваємо той дух єдності та розуміння, що УЕРЦ проповідує чисте Слово Боже і її рух вперед під патріотичним прапором благословенням Господом. То був народний рух до свободи, національної та релігійної. За короткий період часу Церкви росли в селах та містах. Церква співпрацювала з «Просвітою», скаутською організацією «Пласт», різними газетами та журналами, науковими діячами того часу як, наприклад, Михайлом Грушевським. Громади мали Недільні школи, ставили вистави, організовували хори, навчали своїх студентів у семінаріях Німеччини, Польщі, Нідерландів. Велика кількість баптистських та п'ятидесятницьких Церков мали реформоване підґрунтя. Для чого усе це згадувати, запитаєте ви? Для того, щоб через досвід наших братів та сестер, які довіряли Господу у скрутні часи, ми могли б підхопити їх мрії та сподівання.

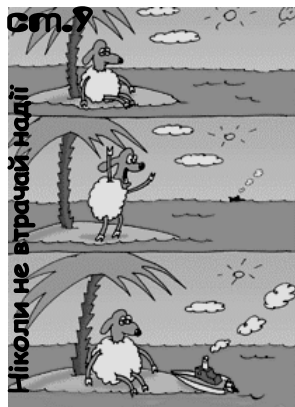
Сьогодні багато думаємо про тактику. Це слово набагато вужче, ніж стратегія. Ми думаємо звідки набрати студентів для нашої семінарії; що робити, щоб громади росли та займалися місіонерською діяльністю; як і з ким співпрацювати в Україні та світі; як почати видавати свої власні книги про реформовану доктрину та реформоване бачення сьогоденних проблем. Часто відповіді на ці запитання ми знаходимо, забуваючи про нашу мету. Наші відповіді часто досить слабкі, без розуміння того, як це позначиться на нашому майбутньому. Ми ладні жертвувати свій час та ресурси, роблячи роботу заради самої роботи лише для того, щоб бути зайнятими. Але яка наша ціль? Ми готові до співпраці з іншими громадами, але часто покривало тягнемо на себе. Ми не завжди чесні. Ми хочемо бути кращі,

застосовувати досвід інших Церков, використовуючи їх засоби, але на цьому зупиняємось, не виробляючи свого. Ми впевнені, що реформована доктрина дуже глибока і виходить із Слова Божого. Ми впевнені, що Гейдельберзький катехізис - важливий документ, а самі спостерігаємо, як його видають баптисти. Певною мірою це нонсенс, але насправді це так. Ми вирішили шукати проповідників, майбутніх пасторів не серед своєї громади, а з-поміж інших. «У них же більше молоді. Це дуже чудовий шанс для нас», - кажемо ми. І нас не дивує, коли відбуваються не поступові, крок за кроком зміни в серцях наших братів, а миттєві. Мені смішно, коли людина каже: «Я приймаю хрещення дітей, тому я реформат». Ми думаємо про тактику як зробити ріст швидший, як швидше досягти розвитку наших громад. Але ми не бачимо цього в наших громадах. Разом з цим, наші християнські табори налічують більше 100 дітей, кожна громада має Недільні школи, дякуючи Господу, ми ще маємо студентів семінарії. Маємо молодих чи старших людей, які бажають вчитися, або яких треба підштовхнути до цього. Маємо також газету, місіонерів з Нідерландів та Закарпаття, Синоди та Церковні Ради чи комітети практичних справ. Чого ж у нас немає? Можливо, розуму для того, щоб усе це почало працювати для нашої спільної мети - проповіді Слова Божого в Україні. Проповіді, яка не торкатиметься якоїсь однієї істини, говоріння мовами, чи зіцлення або питання вибраності, а линутиме з Біблії, яка є Словом Божим.

Минулого тижня я почув, що ми ще молоді. Це так. Тому всі ці слова торкаються всіх нас і в першу чергу мене. Але ними я хочу торкнутися вас, щоб разом подумати про благословення Боже для УЕРЦ. Про «велике пробудження» для України. Ми молоді, проте вже не діти. Наші брати з інших країн зробили та роблять багато, а ми чомусь стоїмо осторонь. Однак, як вони, так і ми спільно відповідаємо перед Господом. Їхні та наші помилки позначаться чи вже позначилися на майбутньому. Але їхні та наші успіхи теж є спільними. Моя молитва до Господа за те, щоб увесь наш потенціал почав працювати для всіх громад, щоб ми могли виробити зрозумілі цілі та мету, і рухатися далі. Рухатися, щоб діти, а особливо молодь, відчула, ми потрібні їм. Рухатися, щоб не було потреби «ловити рибу в чужій бочці». Рухатися, не чекаючи результату відразу, а поступово, віддаючи свій час брату пресвітеру чи навчанню Церковної Ради, або ж молодій людині, якій потрібне твоє слово. Рухатися, можливо, жертвуючи чимось. Але в усьому цьому русі Господь Ісус є нашим провідником та Тим, Хто направляє. Рухатися в проповідуванні, будучи ревними, щоб слово Євангелії справді було почуте. Рухатися в особистому читанні Біблії не просто один раз на день, а набагато більше, щоб не втратити напрямку. Рухатися, розуміючи, що ти раб, який виконує волю Пана-Отця Небесного. Засукавши рукава працювати, не думаючи про оплату. Можливо тоді, - Боже допоможи нам! - ми досягнемо розвитку та росту. А наша єдність, це те, що ми налагоджуємо вже тепер, довіра один одному та щира любов. Давайте ще більше рости разом у цьому вже тепер. Молитися разом один за одного. І поряд з цим не лише сподіватися, а діяти: «Господи, ось я, пошли Ти мене!» Це важливий крок до нашої стратегії. Без нього наші плани та сподівання залишаться лише на папері.

З повагою Пилипенко В. В.
Пастор УЕРЦ

Шановні читачі, особливо молодь. Редакція часопису розуміє, що нашими читачами здебільшого є молоді люди, які стоять на шляху слідування за Христом. Це прекрасно, саме тому ми хотіли б започаткувати сторінку, яку хочемо назвати «Молодіжний клуб».

У сучасному світі для молоді все ще не є достатньо тієї духовної літератури, яка могла б допомогти молодим християнам рости у вірі, давати відповіді на запитання, радити. Як поступати християнам у тих чи інших життєвих ситуаціях. Саме тому ми хочемо допомогти, робити все від нас можливе, аби дати вам, молоді люди, хороші життєві поради, співпереживати з вами в тих чи інших обставинах, молитися разом з вами.

Перш за все, ми чекаємо на ваші листи, СМС з порадами, питаннями, проханнями. Ми дуже хочемо разом з вами рости у пізнанні правди. Надіємося, що через певний час зможемо друкувати не лише одну сторінку, але мати свою повноцінну газету чи навіть журнал. Молимося за це і нехай Господь нам допоможе, дасть у всьому мудрості та допомогу Духа Святого.

Шановна редакція, хочу попросити ваші поради. Мені 22 роки, я вірю в Господа Ісуса, але останнім часом мені не дають цього робити. Я одружена майже 1,5 роки. Мій чоловік не зовсім поділяє зі мною мою віру. До весілля він ставився до цього якось лояльно, не заперечував і я гадала, що зможу переконати його, привести до Бога. Але цього не сталося. Тепер, мало того, що він сам не хоче зі мною ходити на богослужіння, починє і мене відговорювати, а то й забороняти. Хочу почути від вас якісь поради, що мені робити в даній ситуації?
Аня, м.Вінниця

Перш за все, дякуємо за вашого листа. Мало хто визнає, що це є проблемою, і ще менше є тих, які хочуть ділитися такою проблемою. Чесно кажучи, таких молодих людей з такими ж проблемами є дуже багато. Часто такі проблеми починаються після весілля, а інколи ще до весілля молодий чоловік прямо говорить своїй коханій, що не хотів би, щоб вона відвідувала ту, чи іншу церкву. Це справді є проблемою, тут потрібно, щоб цей приклад, ця життєва ситуація була уроком для всіх молодих людей.

Передусім в такій ситуації потрібно поставити питання: «Чи дійсно це є коханням, коли тобі щось забороняють робити, коли не рахуються з твоїми інтересами?» По-друге, що не менш важливе: «Чи саме цього хоче для мене Господь, коли у Біблії Він сказав, щоб ми «не впрягалися у чуже ярмо з невірними» (2Кор.6:14)? Чи буду я мати щастя у такому шлюбі?»

Дуже важливим уроком тут є те, щоб ці питання задавати собі до шлюбу, коли ще можна щось змінити, а не після, коли реально бачиш свої помилки. Напевно сатана використовує в наш час саме такий спосіб через «коханих невірних», щоб звести божих дітей із шляху слідування за Христом. Це досить важка ситуація, коли людині потрібно вибирати, коли вона надіється, що після весілля все зміниться на краще, що це не є великою проблемою. Але коли такі проблеми починаються після 1,5 року подружнього життя, то що буде після 5, чи 10 років?

Що можна поради у такій ситуації? Є досить пізнавальна книга «Коханий невірний» автора Джо Беррі, який дає багато мудрих порад у такій ситуації не лише для молодих людей, але й для старших, які прожили у шлюбі десятки років.

Першою важливою порадою у даній ситуації є молитва за свого чоловіка. Потрібно просити Бога, щоб Він змінив його серце, дав мудрості, щоб і він міг пізнати Ісуса як свого Спасителя. Друга важлива порада – своїм свідоцтвом, своїм життям і своїм мирним ставленням, а не суперечками, показати, що для вас і вашої сім'ї присутність Бога є дуже важливою. Показати своїм життям у шлюбі, що ви є християнкою, життя якої змінюється на краще з допомогою Ісуса Христа. Дійсно, потрібно багато зусиль, часу і молитов, щоб були зміни на краще, щастя і спокій у сім'ї. Нехай Господь вам допоможе у цьому.

Якщо у вас будуть запитання чи просто побажання, пишіть нам на адресу редакції або ж СМС на номер 8 050 6665549 з поміткою: «Для газети».

Свідectво

Кожній людині дане одне життя. Дуже важливо усвідомити, що воно є єдиним, цінним і марнудати його не слід. Воно дароване Богом, але ми дуже часто так просто нехтуємо ним. Даючи життя людині, Господь бажає, щоб вона була насправді щасливою, а це можливо за умови, коли ми не самі керуємо кораблем нашого життя, а дозволяємо це робити саме Йому, адже Він єдиний знає, що нам більш потрібно.

Перед тим як почалося моє життя, моя мама перехворіла на жовтуху. Саме тому, коли я була в неї під серцем, лікарі радили зробити аборт. Аборт – це не просто згріх, вбивство, це – воля диявола, який є ворогом Бога і хоче знищити його творіння. Диявол вже тоді борюся за моє знищення. Строк був досить великим. Призначили дату, коли моє життя повинно було перерватися, але цього дня моя мама прийняла правильне рішення, я народилася. В полозовому будинку я була дуже слабкою. Лікарі казали: «Якщо проживе 2-3 дні, то виживе». Слава Господу, вижила. В дитинстві часто хворіла – мала приступи астми, бронхіту...

Пізніше, в школі, дуже любила вчитися, але як і всі підлітки хотілося чогось іншого, «крутого». Почалися пропуски уроків, брехня батькам, цигарки, погані слова, іноді вживання алкоголю. Та все це було лише для того, щоб заповнити порожнечу в серці, порожнечу, яка так ніколи і не зникала.

Хотілося пізнати себе... Читала і вивчала гороскопи, вірила в них. Любила з друзями поборювати на картах, викликати мертвих, хоча це було дуже страшно. Після того, як перший раз побувала на похороні, мені часто бдчався мертвий, страх до нього був такий великий, що мене відбеля до дабки, яка, казали, відводила той страх. Зі мною проводили якийсь обряд. Здавалося, страх зник, але з часом помітила, що завжди під час якогось конфлікту з близькими мене переслідували думки про самогубство. Тоді я ще не знала, що гороскопи, ворожки, викликання мертвих, ходіння до дабок, – це прямі, відчинені двері для сатани. Як кажуть: «Ти йому палець дай, а він тебе за руку вхопить». Завжди потрібно пам'ятати, що диявол багато обіцяє, мало дає, а в кінці – все забирає.

Мене постійно тягло до церкви, я ходила кожної неділі у храм, але це для мене нічого не значило. Я нічого в ньому не розуміла. Я чогось шукала, справжнього, істинного, але так і не знайшла аж до 20 липня 1998р. Саме в цей день я почула не просто про Ісуса, який висів розп'ятий на хресті за наші згріхи, але воскрес, живий, любить людей і хоче спілкуватися з ними. Проте це можливо лише через віру, покаяння в своїх згріхах і бажанні відкрити Йому своє серце. Господь торкнувся мого серця, і з того часу моя віра народилася. Все це сталося в одному християнському молодіжному таборі. Саме віра в Бога змінила моє життя, зник бддь-який страх.

Звичайно, мене покинули подішні друзі, їм було нецікаво зі мною, бо я не брала вже участі в усіх їхніх справах, натомість у мене з'явилися інші друзі, християни, які теж вірять в Господа і цінують Його любов, яку Він довів на золотфському хресті. Зараз я заміжня, маю двох дітей, віра й надалі живе в моєму серці і якщо приходять якісь випробування, проблеми, я знаю, що Він поруч і хоче допомогти. Слово Боже каже: «Шукайте Господа, поки можна Його знайти і кличте Його, поки Він близько» (Іс. 55:6). «Ось стою під дверима та стукаю, якщо хто почує Мій голос і двері відчинить, увійду і бдду вечеряти з ним, а він зі Мною» (Відер.3:20). Тож, шукайте і ви...

Агенкова Людмила, м.Свялява

Біла хустинка

Прямо на тротуарі, поруч з автобусною зупинкою сидів самотній чоловік. Деякі перехожі озглядалися на нього, запитуючи себе: хто б це міг бути? На безпритульного він не був схожий, хоча був не голений і виглядав досить погано. Чоловік не звертав ні на кого уваги, занурившись у глибокі роздуми.

Він знову і знову згадував усе своє минуле. У своїх спогадах він не був голодним безпритульним, який ночує під залізничними мостами, а знову став хлопчиськом, який провів своє дитинство в цьому місті. Більше двадцяти років тому він народився і ріс у маленькому червоному цегельному будиночку на сусідній вулиці. Цей будинок, напевно, вже зруйнований. Дивно, але він дуже добре пам'ятав гоїдалку, яку колись йому змайстрував батько. І дорогу вздовж городу, по якій він учився їздити на велосипеді. Батьки багато місяців збирали гроші, щоб купити цей велосипед. Через десять років замість велосипеда з'явився мопед. Хлопець дедалі рідше показувався вдома. Він добре заробляв, і в нього з'явилася багато друзів, а батьки, на його думку, стали старомодними. У пивних барах і дискотеках було набагато веселіше, ніж з ними.

Чоловік мимоволі стегнув плечима. Спогади про цей період життя він хотів би забути, або хоча б сховати якнайдалі, в підвалинах пам'яті, думки про той день, коли маленькі борги переросли в гору боргів, і він подався за грошима до батьків. Він знав, де в батька лежать гроші, і тому, коли батьків не було вдома, він просто взяв потрібну йому суму і пішов.

З того дня він більше не бачив своїх батьків. Після такого вчинку йому вже не вистачало мужності повернутися додому і подивитися в очі рідним. Він виїхав за кордон, часто переїжджаючи з місця на місце. Батько і мати нічого не знали про подальшу долю свого сина і, тим більше, про тюремне ув'язнення. Їхній син був засуджений...

Він багато думав про них ночами у камері. Іноді, у безсонні ночі, коли місяць малював якісь фігури на стінах камери, він мріяв: "Звільнюся, відразу ж поїду додому, до батьків. Якщо взагалі вони ще живі... і хочуть мене бачити".

Після звільнення він влаштувався на роботу у великому місті, але спокою не знаходив. Якась невідома, нестримна сила тягла його додому. На кожному кроці щось нагадувало йому про маленький цегляний будиночок...

Згодом його почали охоплювати сумніви: яке він має право ввійти в рідний дім? Чи влізнуть батьки в нього того хлопчика, свого сина, якого вони так любили і який так жорстоко їх обдурив?

Лист, який він перед цим написав і вкинув до поштової скриньки, був коротким, хоча писав його кілька годин, а закінчувався словами: "Я знаю, нерозумно думати, що ви мене взагалі хочете бачити. Але вам вирішувати. У четвер вранці я буду на нашій вулиці. Якщо ви хочете бачити мене у своєму будинку, повісьте на вікно моєї колишньої кімнати білу хустинку. Якщо вона буде там висіти - я ввійду, якщо ні - помахая рукою на прощання старому будинку і відправлюся далі, в інші місця".

І ось настав четвер. Його рідна вулиця була за поворотом. Але чи стоїть ще їхній дім? Можливо, батьки вже переселилися в інше місце? Якщо на вікні не буде білої хустки, він заїде до сусідів, запитає в них про батьків і піде назажди. Йому страшно було навіть думати про те, що раптом його батьки, все ще живучи тут, не захочуть його бачити.. Був ранок. Вулицю все ще ховала похмура тінь. Чоловік повільно рушив до старого клена, від якого міг чітко

Небесний наш Батько любить нас, хоча ми, його земні діти, їдемо від Нього і блукаємо в темряві, у гріхах світу. Він з нетерпінням чекає нашого повернення.

Молитва: Дякую Тобі, Отче мій небесний, за Твою любов до мене, за Твоє довготерпіння! Ти прощаєш і милуєш мене, хоча я цього і не заслужив.

- ❖ В останні роки посилюється критика протестантських реабілітаційних центрів з боку священнослужителів російської православної церкви МП. Найчастіше організаторів реабілітаційних центрів, які сповідають євангельське віровчення звинувачують у використанні рабської праці наркозалежних людей, формування "сектантської" залежності замість наркотичної. Попри все великих і маленьких центрів, створених віруючими протестантських церков, у Росії вже декілька сотень.
- ❖ Голова національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Наталя Сумська зауважила: "Ми уже втрачаємо ціле покоління. Діти 90-х - жертви бездуховності, і для цього потрібно щось робити."
- ❖ Голлівудський актор Чак Норріс і його дружина Джина ввійшли в правління американської Національної ради по вивченню Біблії в середній школі. Подружжя має намір знятися в телевізійній рекламі Національної ради, мета якої - підтримати ідею факультативного вивчення Біблії в школах США. На даний час курс "Біблія в історії і літературі" введений приблизно в 1350 школах у 37 американських штатах, близько 190 тис. школярів обрало його як факультатив.
- ❖ Близько місяця тому християнська мережа LifeChurch, яка має дев'ять підрозділів з центром в Оклахомі, створила сайт www.mysecret.tv як форум, де люди можуть анонімно сповідатися в Інтернеті.
- ❖ Археологи знайшли південніше Єрусалиму систему водопостачання біблійних часів. Система, яка складається з резервуарів, зливальних труб і підземних тунелів, повинна була обслуговувати один з палаців у юдейському царстві.
- ❖ Російська православна церква закликає католиків брати з неї приклад у місіонерській діяльності.
- ❖ Українські вчені пропонують подавати в шкільних підручниках поряд з еволюційною - креаційну теорію походження людини, відповідно до якої людину створив Бог.
- ❖ Кінокомпанія "20 століття Фокс" (20th Century Fox) створила спеціальний підрозділ FoxFaith, який буде займатися виробництвом і поширенням фільмів християнської і релігійної тематики.

- ❖ Багато православних румунів моляться Богу через Інтернет. Асоціація, яка виступає у "всесвітній павутині" посередником між віруючими і Творцем, називається "Інтернет у Небесах". Грішники, які каються отримують благословення й оповіщення про відпущення гріхів на мобільні телефони. Також їм надана можливість скачати на мобільний телефон проповіді в аудіо форматі.
- ❖ Відмовивши перереєструвати московське відділення відомої християнської організації "Армія спасіння", Росія порушила Європейську конвенцію по правах людини, яка гарантує свободу віросповідання. Про це говориться у вердикті Європейського суду по правах людини.
- ❖ 14 жовтня в усьому світі відзначався міжнародний день Хоспісу. Хоспіси - це центри, у яких невиліковно хворим людям допомагають полегшити страждання - і самих пацієнтів, і їх близьких. У Харкові такий центр працює вже 7 років. Безнадійно хворі, люди похилого віку очікують, коли до них у гості прийде хтось з родичів. Якщо таких немає - уповають тільки на Бога.
- ❖ Всесвітньо відома 38-метрова кам'яна статуя Ісуса Христа-Спасителя в Ріо-де-Жанейро оголошена національним надбанням і національною бразильською святинею.
- ❖ В Організації об'єднаних націй стурбовані тим фактом, що населення України вимирає, у тому числі завдяки різкому падінню народжуваності і збільшенню кількості абортів. Незважаючи на те, що в міністерстві охорони здоров'я України спростовують цю інформацію, проте експерти ООН повідомляють, що щорічно українські жінки переривають від 500 до 700 тис. вагітностей, тоді як народжується лише близько 400 тис. дітей. Приватні лікарі на Україні визнають, що проводять до п'яти операцій по перериванню вагітності щодня, притім що ще три роки тому робили до трьох абортів у день.
- ❖ В Австралії мусульманин убив дружину і спробував покінчити з собою, довідавшись, що їхня дочка прийняла християнство.

Недільна школа м.Свяляви почала своє існування з приходом на служіння пастора Мурзи В.В. та його дружини Еріки. Вони почали працювати з дітьми своєї місцевості. Недільна школа була непоганою місією з самого початку служіння. Починаючи з 2000 року проводилися додаткові біблійні уроки в початкових класах і дитсадку свого мікрорайону. Щотижня на цих

уроках були присутні до 150 дітей.

Сама ж недільна школа налічувала близько 25-30 дітей, які в той час збиралися в приміщенні дитсадка. Через чотири роки наша недільна школа була перенесена в більш зручні умови для проведення занять - другий поверх будинку пастора, де ми маємо всі необхідні матеріали для приготування цікавих уроків.

У нашої громади уже був один випуск недільної школи, діти якої перейшли до старшої групи під назвою «молодь громади». Серед них такі як Нібак М, Пологі І., Фізер А., Фізер Ю., Сакс О., Свистак М. та ін.

На сьогоднішній день колектив недільної школи складається із Еріки Мурзи (ветеран праці з дітьми в Свяляві), Ірина Поллогі (вчитель), Марії Нібак (вчитель, студент біблійного коледжу), Юлії Фізер (відповідальна за перевірку домашніх завдань, студент біблійного коледжу), а також Мирослави Свистак (музикант). Наш колектив плідно працює задля розбудови Божого Царства.

Дякувати Богу, недільна школа зростає кожної неділі, ми з радістю дивимось на дітей, на їхні маленькі серця, які прагнуть пізнавати Бога, бачимо довірливі очі, які без сумніву сприймають слова Бога та Його настанови.

Минулої неділі ми закінчили курс недільних уроків - «Десять Заповідей». По закінченню провели невеличке самостійне опитування, яке нам допомогло дізнатися про рівень знань дітей по пройденому курсу. Цей рівень знань нас повністю задовольняє тому, що ми бачимо, як Бог працює в серцях дітей. Це для нас є найбільшою нагородою.

Тепер ми починаємо навчання за духовно-пізнавальною програмою - «Будинок мого серця».

Програма є легкодоступною та цікавою для дітей, а також добрим помічником для вчителя. Цією програмою передбачено зошит для кожної дитини, який у свою чергу є дуже цікавим - там наведено багато цікавих історій для читання на уроці, розмальовки, ручні аплікації, різні головоломки, а також цікаві розповіді для читання вдома з батьками. Це є дуже важливим для маленької місійної євангелізації в домівках.

У нас є діти, які відвідують нас вже більше 3-4 роки. Є діти, які йдуть пішки близько 20-30 хв. з різних місць, та головне, що їм цікаво приходити, бо вони люблять Господа своїм маленьким серцем.

Через значну кількість дітей ми запланували поділити їх на 2 вікові групи. Так ми будемо мати більший контакт і розмову з кожним з дітей, можемо також дізнатися ближче характер дитини, постарасмося краще донести Слово Боже до кожного серця, яке довіряє в наші руки Господь.

Ми вдячні Богу за таку довіру до нашої праці, за покладену мету розповідати дітям найцінніше, і ми стараємося виконувати нашу місію якнайкраще. Дякуємо Богу за силу і натхнення у нашій праці, і завжди будемо просити Божого благословення на наше подальше служіння

РІВНЕ	СВАЛЯВА
Богослужіння проходить: вул. Пересопницька, 200 Неділя о 10 год. Тел. (0362) 226-777	Богослужіння: Неділя о 13 год. вул. Ломоносова 14 Тел. (03133) 7 - 30 - 61
СТЕПАНЬ	КИЇВ
Богослужіння: Неділя о 13 год. вул. Олени Теліги 27 Тел: (03655) 4 - 11 - 77	Богослужіння: (Правий берег) Неділя о 14 год. кінотеатр „Салют” тел. 525 - 46 - 20 Богослужіння: (Лівий берег) Неділя о 11 год. просп. Лісовий 12 Тел. 524 - 68 - 14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСКЕ
Богослужіння: Неділя 14 год. медичний пункт Тел. (05539) 3 - 32 - 58	Богослужіння: Неділя 10 год. Музична школа Тел. (05539) 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД Богослужіння: Неділя 10.00 Пл.. Жупанатська 4,	Мукачеве - вул..Духновича 72 о 16.00 Перечин, Вишкове, Білки.
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 246-75-76 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35 м. Черкаси тел. (0472) 64-45-13	м. Миколаїв тел. (0512) 43-05-16 м. Ізмаїл вул.. Кірова 14 м. Белгород - Дністровський тел. (04849) 22-397 м. Харків вул..Артема 38

Технічний редактор: Мурза Еріка
Члени редакції: Мурза В.,
Пилипенко В., Молнар Ш..
НАША АДРЕСА:
89300 Україна, Закарпатська обл.,
м.Свалява, вул. Визволення 164 / 1
Телефон редакції: 7 30 81
E-mail: murza@UEPC.svl.uzhgorod.ua
Тираж видання: 1000 примірників.
Періодичність – раз у два місяці.
Газета розповсюджується за пожертви.

Редакційна колегія газети «Євангельська правда»
щиро співчуває пастору УЄРЦ Семенюку Ф.О.
та його родині, з приводу смерті його дружини

Гуц Софії Миколаївни.
Багато з нас, молодих людей, були виховані
в довірі Богові цією сестрою.
Прийміть наші щірі співчуття.

який щиро хоче допомагати як для УЄРЦ загалом, так і для нашої громади.

Ще хочемо сповістити про смерть члена нашої громади - Софії Миколаївни, дружини нашого пастора Семенюка Філімона Олександровича. Ця сестра була для нас прикладом довіри Господу, не дивлячись на всі потуги лукавого. Вона вірила в Господа Ісуса Христа і її нагорода - на Небесах. Всі ми висловлюємо щире співчуття її чоловіку, пастору Семеню Філімону Олександровичу та родині.

Свалява (Закарпатська обл..)

Слава Господу за Його допомогу і підтримку у нашому служінні Богу. З приходом осені намагаємось відновити наші служіння серед членів церкви - біблійні уроки, вивчення катехізису. Маємо біблійні уроки щосереди і щочетверга. Триває наша праця з молоддю. Слава Богу, починає зростати Недільна школа після літніх канікул. Далі продовжуємо нашу працю в християнській бібліотеці, через яку розповсюджуємо «Євангельську правду» та іншу

духовну літературу. Тривають наші проповіді по місцевому радіомовленню. Дуже надіємось, що маємо постійних слухачів і Добра Новина, яку вони чують, принесе плоди для Господа.

Крім іншого ми дуже раді за наших дівчат: Таню Вакуленко, Марію Нібак та Юлю Фізер, які навчаються у Біблійному коледжі. Молимося за них і нехай Господь допоможе їм з навчанням. Молимося також, щоб і надалі все наше служіння для Господа приносило плоди.

Таврійське та Рідна Українка (Херсонська обл..)

Слава Богу, наша громада може жити і функціонувати далі. Великих переємін не маємо, просто далі працюємо над тими місійними проектами, через які намагаємось привести людей до пізнання істини. Крім богослужінь та уроків маємо також різні гуртки, через які зацікавлюємо молодь. Працює також

футбольна місія. Плануємо спільні євангелізаційні проекти з баптистами. Є надія на початок будівництва церковного приміщення ще у цьому році. Принаймні, сподіваємось закласти фундамент. Допоки не маємо свого приміщення у Таврійському, маємо намір надалі проводити служіння у дитячому садочку, де хочемо мати своє невеличке приміщення. Молимося за розширення нашої роботи у сусідніх селах, та щоб Господь давав миру і порозуміння у наших громадах.

Київ (лівобережна громада)

Ми радіємо, що можемо працювати і славити Бога у нашій громаді, а також у серцях кожного з нас. Господь допомагає нам у тих служіннях, які ми стараємось робити на славу Божу. Ми далі продовжуємо богослужіння, уроки з молодими людьми, вивчення Біблії. Однією з місій нашої громади є відвідування лікарні, де ми розмовляємо з людьми на релігійні теми та даємо літературу. Нещодавно, з Божою поміччю, ми отримали тенісний стіл, який плануємо використовувати для нашого служіння серед молодих людей. Хоч у нас самих невеличке приміщення для богослужінь, проте ми надіємось активно використовувати цей стіл під час молодіжних зустрічей. По сусідству ми маємо декілька гуртожитків і плануємо запрошувати цих молодих людей добре провести вільний час. Молимося, щоб Господь допоміг нам у цьому служінні, використовуючи різні засоби, приводити людей Спасителя Ісуса.

Київ (правобережна громада)

Ми можемо говорити, що громада зміцнюється та зростає по милості Господа. Останніми часами вчителі Недільної Школи провели дитячу євангелізацію. Завдяки цій роботі збільшилась кількість дітей які щонеділі приходять слухати Слово Бога. Також громада провела Свято жнив, на яке ми запрошували невіруючих. Це свято було справді чудовим спілкуванням, та свідченням для тих, хто не знає Господа. Також, ми мали сумні моменти. Відійшла у вічність сестра Сіра Ірина Миколаївна, який було 43 роки і вона готувалася до конфірмації. Ми висловлюємо співчуття до родини та близьких. Молимося про розбудови Царства Божого та за всі реформовані Церкви.

Степань (Рівненська обл..)

У нашій громаді праця на різних напрямках служіння вирує. Ми радіємо за нашого брата, пресвітера Мурзу В.Н., який почав навчатися у початковому класі нашої семінарії, по програмі «Християнські джерела». Ми дякуємо за таку можливість для нашої семінарії. Радіємо, що у прихожанки нашої громади народився син, якого батьки хочуть назвати Назар. Просимо вас молитися за цього хлопчика, щоб він своєю довірою Богові прославив Його Святе Ім'я своїм життям. Радіємо за Недільну школу, діти якої поставили християнський спектакль під назвою «Три зернини». Діти з Степаня та селища Гута готувалися до цієї події і все пройшло добре. Батьки та багато запрошених залишилися задоволеними. Ми плануємо показати цей спектакль на рівні селища та поїхати у інші громади, щоб душі дітей Божих віддавали хвалу Господу, а можливо, дехто з людей задумається над своїм життям. Радіємо, що могли подякувати Богові за врожай, який Він дозволив нам зібрати, а наша молодь - Уля Мурза, Катерина Коропчук, Марія Гнатюк та Леся Корнюша допомогли оформити гарну композицію до цього свята. Радіємо, що будинок для церковних служінь далі зводиться. Хочемо подякувати пастору Кору та його сім'ї за кошти, які вони пожертвували для цього проекту. Щиро віримо, що Господь благословляє всі наші громади та веде нас разом до Царства Небесного.

Рівне

Громада дякує Господу, що ми можемо прославляти Отця Небесного разом з вами. Щосереди маємо молитовні служіння, на яких дякуємо Богові за все і просимо за наші потреби. Також цього дня ми молимося і за всіх вас. Ми всі відчуваємо єдність, не дивлячись на те, що можемо мати різне бачення щодо розвитку та росту УЄРЦ. Громада відзначала свято Подяки за жнива і ми були раді, що діти з недільної школи долучилися до хвали Богові. Ми розпочали в громаді вивчення Слова Божого в «малих групах». Члени Церкви та прихожани були розподілені на три групи і два рази у місяць буде проводитися таке навчання. Хочемо подякувати пастору Кору Харривану,